

Ученици из Сежане и Зворника заједнички реализовали пројекат из историје

Група ученика средњошколског центра „Сречко Косовел“ из Сежане у Словенији, у пратњи својих професора, била је гост наше школе на пројекту „Заједно смо гинули на бојиштима Првог свјетског рата“.

Сарадња наше школе са школом из Сежане већ се одвија успјешно дужи низ година. На првом пројекту 2006. године учествовала су само три наша ученика са својим менторима када су оствареним тријумфом нашу школу представили у добром свјетлу. Послије пробоја та три храбра пионира, том стазом креће све већи број наших ученика, али и ученика из Сежане.

Из године у годину, до данашњег дана, сарадња наше двије школе је уродила разноликим плодовима, у виду успјешно обављених пројеката, али и са много освојених награда.

Ова година се показала као веома успјешна. По доласку, наши гости су дочекани у просторијама наше школе, одакле су, послје краћег одмора, посјетили зграду општине Зворник. Ту су дочекани од стране шефа кабинета начелника општине Душице Савић и остатка особља са бројним поклонима, и још по неким новим сазнањима о Зворнику. Када је пријем завршен, ученици из Словеније су угошћени на Технолошком факултету у Каракају. Дан је завршен посјетом Ђурђевграду, гдје је наш професор историје, Зоран Ивановић одржао час историје о прошлости Зворника.

Наше колеге из Словеније, заједно са нама, су учили о историји Великога свјетског рата, а ми смо уживали у занимљивим причама, паноима и предавањима, које су нам припремили, заједно са својим наставницима професорицама Матејом Грмек и Габријелом Ребец Шкрињар, са својих бојишта, као и интересантну причу – „Дневник Максимилијана Северја“, војника који је ратовао на српском фронту.

„Супер је то што нисмо само презентовали историјске чињенице о Словенцима, него и о Србима“, на питање ми одговара Мојца Витез, ученица из Сежане и додаје „Опет,

срећна сам и што сте ви научили нешто ново о Словенцима! Ваш наставник историје је одрадио одличан посао по питању припреме пројекта!"

Трећег дана боравка, организован је излет у Вуков Тршић, родно мјесто великог реформатора српског језика, Вука С. Караџића, за нас и за наше госте. Ту смо, путујући Вуковим стопама, све до његовог родног прага, сазнали нешто више о историји Срба, српском језику и о нашем писму, као и о животу наших предака.

По повратку у Зворник, сви смо знали да је сву срећу нашег дружења замијенила туга која прати сваки растанак. У ишчекивању аутобуса, грлили смо се, пјевали, а и пустили по коју сузу.

За вријеме проведено у Зворнику, наши гости су из прве руке могли да упознају наш начин живота, наше обичаје, и да упознају наш град.

„Мислим да сте одлични домаћини! Зворник је диван град, и мени је ових пар дана код вас било прелијепо!“, рекла ми је Мојца Витез.

Што се наших домаћина тиче, од њих сам чуо само ријечи хвале за културне госте.

„Пошто је ово први пут да примам некога била сам мало више узбуђена него други ученици јер нисам знала шта ме очекује!“, сазнајем од Марије Ерић, ученице четвртог разреда гимназије, која још додаје, „Сматрам да је ово веома лијеп начин упознавања и стицања нових пријатеља. Са нестрпљењем очекујем наш одлазак у Словенију, код ових пријатних људи и надам се све већем броју оваквих посјета!“.

На крају, осим добрих успомена и успјешних пројеката, остају нам пријатељства.

Пријатељства, која могу трајати више година, па и заувјек. Можда некад једног дана неко од нас буде пролазио кроз Сежану, или кроз Зворник и сјетио се неког свога друга. Па, то и јесте смисао овог дружења. Нису то ни посјете факултетима, ни шетње туристичким насељима, већ само пријатељства. На нама је да их чувамо.

Зворник, 07.11.2014.

аутор: Петар Видовић II 4, члан новинарске секције

{gallery}Slovenija112014/Novinarska{/gallery}